

عنوان مقاله:

جایگاه آموزش جغرافیا در پایداری محیط

محل انتشار:

چهاردهمین کنگره انجمن جغرافیایی ایران (سال: ۱۳۹۸)

تعداد صفحات اصل مقاله: ۲۲

نویسندگان:

غلام حسن جعفری - دانشیار ژئومورفولوژی دانشگاه زنجان

زینب براتی - کارشناسی ارشد هیدروژئومورفولوژی دانشگاه زنجان

خلاصه مقاله:

پراکنش مطلوب بنیانهای اصلی محیط، مختص هر مکان موجب شکلگیری رفتار به هنجار انسان آن محیط می شود. سلما در هر دوره ای با توجه به سطح تکنولوژی و به شرط پایداری شرایط محیط، رفتار به هنجار مختص آن زمان شکل می گیرد. شرایط محیطی دائم در حال تغییر است. در این میان نقش جغرافیا شناخت نوع و سرعت تغییرات است به گونه ای که بتواند با آینده نگری، عواقب تغییرات محیطی را پیش بینی کند و برای حفظ پایداری محیط، در راستای جهت تغییرات انسان را به محیط تغییر یافته هدایت کند. در تغییرات محیطی یا انسان کمترین نقش را دارد یا تسهیل کننده اصلی تغییرات است. جغرافیا به انسان باید شیوه هایی را آموزش دهد که رفتارش به گونه ای باشد که کمترین آسیب را از تغییراتی ببیند که در وقوع آنها نقشی ندارد و از وقوع تغییراتی که در ایجاد آنها نقش دارد جلوگیری کند. برخی از تغییرات رخ داده در طی چند دهه اخیر در ایران حاکی از برهم خوردن نظم و تعادل محیطی به صورت بسیار نامطلوب است؛ افزایش بیش از ۳۰ برابری چاه های عمیق و نیمه عمیق، کاهش ۲/۸ برابری قنات و ۳/۴ برابر شدن چشمه ها در مجموع باعث افزایش برداشت ۳/۲ برابری از منابع آب زیرزمینی شده است. بردارهای جمعیت کشور نیز در طی همین دوره افزایش ۴/۲ برابری ت عدد جمعیت، ۲/۳ برابری جمعیت شهرنشین و ۴ برابری تراکم جمعیت را نشان میدهد. راهکار کاربردی کاهش اثرات تغییرات حادث در محیط که به علت عدم آگاهی انسان در بهره برداری بهینه از محیط به وجود آمده تغییر سبک آموزش فعلی جغرافیا است. واژه روابط متقابل انسان و محیط در تعریف جغرافیا، همانگونه که به معنای جبر جغرافیا نیست، به معنی هویت مستقل انسان از محیط هم نمیتواند باشد.

کلمات کلیدی:

محیط، جمعیت، آب، جغرافیا، آموزش، ارزشیابی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/۸۷۶۵۰۱>